

Hồi 30

**Mật thất giấu gian tướng quân lộ mật thật
Đêm khuya thổ lộ quân chủ phí tâm cơ**

Phùng Lâm lui hai bước, Ung Chính cười nói: “Trẫm muốn làm chuyện gì, ai dám nói ra nói vào!” rồi bước sấn tới trước đưa tay kéo Phùng Lâm. Phùng Lâm chợt nói: “Tứ bối lạc lên ngôi tôi vẫn chưa chúc mừng. Xin chúc mừng hoàng thượng!” Ung Chính chưng hửng, nói: “Sao nàng lại khách sáo như thế?” “Di chiếu trên điện Đại quang minh sửa thật hay!” Ung Chính thất kinh, nghĩ bụng chính nàng và Thiên Diệp tử nhân đã đánh cắp di chiếu rồi Khoa Long Đa đã sửa di chiếu, biến sắc nói: “Nàng có nói cho ai hay không?” “Tôi còn biết đại thể, làm sao dám nói bừa. Nhưng nếu có người chọc gậy tôi, tôi sẽ la lên”. Dận Đề tuy đã được trừ, nhưng vây đẳng của các bối lạc khác vẫn còn, nếu chuyện này mà lộ ra ngoài, ngai vàng của Ung Chính sẽ của văng, nhất thời lửa dục tắt mất một nửa, cười rằng: “Thôi được, ta sẽ dùng lễ quý phi, chính thức rước nàng vào cung, chúng ta lại sẽ làm vợ chồng”. “Sau này hăng nói”. “Nàng không theo ta, ta sẽ giết Lý ca ca của nàng!”

Phùng Lâm giật thót tim, thầm nhủ: “Phải nửa tháng mới vào hoàng cung, thoát được lúc nào hay lúc đó”. Rồi cười nói: “Đêm đã khuya, tôi quay về đây”. Ung Chính thấy nàng đã dịu giọng, thầm nhủ: “Phú quý vinh hoa ai mà không muốn. Nha đầu này chỉ làm cao, chắc chắn đòi sách phong chính thức mới được”. Trong lòng mừng rỡ, xua tay nói: “Được, nàng hãy quay về!”

Phùng Lâm đi được hai bước, vừa ra đến cửa, Ung Chính lại vẫy tay nói: “Trở vào đây!” Phùng Lâm giật thót tim, quay đầu hỏi: “Hoàng thượng còn có gì căn dặn?” Ung Chính chần chừ nói: “Nàng đi lại trên giang hồ chẳng để ý gì đến bề ngoài. Ta bảo bọn cung nga trang điểm lại cho nàng”. Phùng Lâm rất ngạc nhiên, không hiểu tại sao y lại nghĩ đến chuyện này!

Ung Chính bước vào phòng trong, một hồi sau dắt hai ả cung nga ra, một người tay cầm hộp trang điểm, một người bưng chậu rửa mặt, sửa sang tóc tai cho nàng, Phùng Lâm bực dọc ngồi chờ bọn chúng. Một ả cung nga lấy ra chiếc hộp nhỏ, bên trong có chứa phấn son, ả cung nga chấm vào rồi bôi lên cánh tay Phùng Lâm. Phùng Lâm nói: “Tại sao lại bôi lên cánh tay, có một giấu đồ thật khó coi!” rồi nàng lấy áo lau qua, quả

nhiên lau không đi. Ung Chính cười ha hả: “Nàng hãy dùng nước rửa đi thôi!” Phùng Lâm rất ngạc nhiên, giật khăn trong tay ả cung ngay chấm vào nước rồi dùng lực chà, không ngờ càng chà càng đỏ, Ung Chính cười ha hả tỏ vẻ rất đắc ý.

Té ra Ung Chính thấy nàng quan tâm đến Lý Tri, trong lòng ghen tuông nên bảo bọn cung nga dùng thủ cung sa thử cho nàng. Người ta cho thần lằn ăn chu sa và mỡ trâu hoặc mỡ dê, sau nhiều ngày, thần lằn trở thành màu đỏ, người ta rút máu thần lằn ra trộn với phấn son, bôi lên cánh tay của thiếu nữ, nếu thiếu nữ vẫn còn là trinh nữ sẽ chẳng thể nào bôi sạch được, càng bôi màu càng tươi hơn.

Phùng Lâm làm sao biết hoàng đế dùng thủ cung sa thử nàng, cứ chùi mãi mà không ra, tức giận nói: “Ngài làm trò quái gì thế?” Ung Chính cười xong bảo cung nga đỡ nàng ra khỏi phòng. Phùng Lâm giằng ra khỏi tay ả cung nga tự mình chạy ra ngoài.

Hôm sau, Niên Canh Nghiêu mời cha mẹ đến cử hành lễ nhận con gái, Phùng Lâm cứ để mặc cho bọn chúng sắp xếp, mẹ của Niên Canh Nghiêu vốn yên thương Phùng Lâm, biết rằng nếu nhận nàng làm con nàng sẽ được đưa vào cung nên rất ái ngại. Bà ta chải tóc cho nàng mà nước mắt rơi lả chả. Phùng Lâm thấy thế khẽ nói: “Mẹ, con thật không nỡ rời mẹ”. Mẹ của Niên Canh Nghiêu nói: “Con ngoan, mẹ cũng không nỡ xa rời con. Chỉ trách” bà ta vốn muốn nói: “Chỉ trách Canh Nghiêu không có phước”. Nhưng lại cúi đầu quay đi. Phùng Lâm thừa biết điều đó, nói: “Sao Canh Nghiêu ca ca không đến thăm con?” “Từ rày về sau con sẽ là quý phi, không có lệnh của hoàng thượng, hấn làm sao dám tự tiện gặp con!” “Mẹ phải bảo với y, con rất nhớ y”. “Ta biết rồi”. Rồi xoay người đi len lén lau nước mắt.

Đến giờ cơm tối song ma canh giữ Phùng Lâm, Tát Thiên Thích bưng cơm vào, tức giận nói: “Lâm quý nhân, mời dùng thiện!” Phùng Lâm nói: “Tát bá bá, sao người lại đối với con như thế?” Tát Thiên Thích nói: “Quý nhân lại kêu tôi là bá bá nữa sao? Có phải lại lấy kiếm đâm tôi hay không?” Trước đây Tát Thiên Thích nghĩ Phùng Anh là Phùng Lâm, suýt nữa đã bị nàng đâm bị thương, đến nay vẫn chưa hết giận. Phùng Lâm ngạc nhiên nói: “Con nào dám động thủ với người, sao người lại nói thế?” Tát Thiên Thích thấy nàng có vẻ tự nhiên, không giống như giả mạo, ngạc nhiên nói: “Tháng trước ở gần Niên Gia, người chẳng phải mắng bọn ta, lại còn đâm nhị đệ bị thương hay sao?”

Phùng Lâm giật mình: “Thật kỳ lạ, đến giờ con vẫn chưa rõ, ngày hôm ấy con vẫn chưa hề bước ra khỏi phòng, Niên Canh Nghiêu vừa quay về đã bảo con động thủ với các người, con vẫn tưởng y gặp ma, nay nghe các người nói như thế, chả lẽ trên đời còn có một người rất giống con bởi vậy các người mới tưởng người đó là con?” Tát Thiên Thích khựng người, y cũng không biết Phùng Lâm còn có một tỷ tỷ sinh đôi, mười sáu năm trước, y cướp Phùng Anh ở núi Thái Hàng, sau bị Dịch Lan Châu đánh cắp, cuối

cùng y đã cướp Phùng Lâm từ trong tay Chung Vạn Đường, thế nhưng từ đầu đến cuối y vẫn nghĩ rằng đó chỉ là một người, nghe thế ngạc nhiên nói: “Hôm ấy thật không phải là người? Trên đời này sao lại có người giống nhau như thế?”.

Phùng Lâm chợt nói: “Tát bá bá, có phải người đã đưa con vào cung không?” Tát Thiên Thích nói: “Sao thế?” “Xin người hãy cho con biết, cha mẹ con rốt cuộc là ai?” Tát Thiên Thích kinh hãi, thầm nhủ: “Mình là một trong những kẻ thù của ả, làm sao nói cho ả biết”. Vì thế mới cười khan một tiếng nói: “Ta chẳng phải đã nói nhiều lần với người hay sao? Người là đứa trẻ bị bỏ rơi bên đường, ta đã nhặt người về”. Phùng Lâm dẫu môi, nói: “Con không tin!” “Người không tin ta cũng đành chịu”. “Nếu con là đứa trẻ bị bỏ rơi, người nhặt con về, vậy người coi như là cha mẹ của con, con là con gái của người. Người không có con gái, con làm con gái của người có được không?” Tát Thiên Thích thấy lòng nhói lên, nói: “Người đã là quý nhân, ta làm sao dám trèo cao!” Phùng Lâm chợt nói: “Tát bá bá, người đã lớn tuổi mà vẫn phải làm việc trong cung, cố gì phải khổ như thế? Chi bằng con sẽ giúp người ra ngoài, con sẽ phụng dưỡng người suốt đời”. Tát Thiên Thích chợt giật mình suy nghĩ, y đi theo Ung Chính vốn là muốn làm quốc sư, nhưng không ngờ ở Trung Nguyên có quá nhiều người giỏi, trong phe Ung Chính, y vẫn mãi bị bọn Liễu Ân, Cáp Bố Đà đè đầu cưỡi cổ, mười mấy năm qua chỉ là một tên vệ sĩ, giờ lại phải nghe Niên Canh Nghiêu sai khiến. Y nghe Phùng Lâm nói như thế thì thầm nhủ: “Cứ thế này mãi thì chừng nào góc đầu lên nổi, chi bằng tìm một đứa con cho nó phụng dưỡng lúc tuổi già”. Nhưng y nghĩ lại thủ đoạn của hoàng đế và Niên Canh Nghiêu, tuy là một ma đầu nhưng cũng cảm thấy lạnh mình.

Trong mắt Phùng Lâm lộ vẻ cầu khẩn, Tát Thiên Thích rùng mình, chợt tránh ánh mắt của nàng, nói: “Người đừng nghĩ bừa nữa, ta ra ngoài đây”. Phùng Lâm rất thất vọng, ăn cơm xong ngồi phệt xuống giường, tựa như một nhà sư già nhập định, thoạt nhìn vách đứng muốt xuất thần. Lúc này đã canh hai, nàng chợt nghĩ: “Trong phòng có cửa ngấm thông ra ngoài, sao mình không ra xem thử?” nhưng nghĩ lại: “Có ra cũng chẳng ích gì, bên ngoài có người canh giữ, mình làm sao có thể thoát nổi. Vả lại Lý Trị vẫn còn nằm trong tay bọn chúng”. Nàng lại ngồi thêm một canh nữa, nghe tiếng trống canh ba vang lên, bên ngoài cửa tiếng bước chân tựa như song ma đã đổi phiên gác, Phùng Lâm thầm nhủ: “Mình có ngồi ở đây cũng vô ích, chi bằng ra ngoài xem thử, song ma đối với mình không tệ, nếu đến phiên họ canh gác, có lẽ cũng không ngăn cản mình, mình đến gặp Lý ca ca, lúc đó có chết cũng cam lòng”. Nàng bước ra khỏi trướng, dè vách tường, mở cánh cửa ngấm đi vào vách trong.

Vách trong tối om om, Phùng Lâm lần mò bước về phía trước, chợt thấy có một khối đen cũng di động về phía mình, Phùng Lâm thất kinh, cầm mũi trủy thủ tẩm độc trong tay, chỉ nghe người ấy khê kêu: “Lâm muội, yên lặng, là ta!”

Lúc này nàng đã vào vách trong một hồi, mắt bắt đầu quen với bóng tối nên có thể nhận ra đó là Niên Canh Nghiêu, Phùng Lâm thu cây độc đao lại, chầm chậm tiến về phía trước, hai tay nắm vào nhau, trong tĩnh lặng Niên Canh Nghiêu có thể nghe được tim Phùng Lâm đập thình thình.

Rất lâu, rất lâu sau, Phùng Lâm mới nói: “Huynh cũng đến sao?” “Huynh biết muội nhớ huynh nên liều chết đến đây”. Trong bóng tối Phùng Lâm thoáng nở nụ cười, nói: “Muội biết huynh sẽ tới!”

Từ sau khi gặp Niên Canh Nghiêu ở Hàng Châu, Phùng Lâm cảm thấy như đã từng quen biết với y, sau đó lại đến nhà họ Niên trú ngụ, tình yêu đã ngầm nảy nở. Lúc này bàn tay nhỏ nhắn của nàng đã nằm gọn trong tay của Niên Canh Nghiêu, nàng thầm nhủ: “Chưa chắc Niên Canh Nghiêu xấu như bọn họ nói, có lẽ y cũng giống như mình, không hợp với tư phụ nên mới rời bỏ tư môn!”

Chỉ nghe Niên Canh Nghiêu hỏi: “Muội có muốn trốn không?” “Huynh làm thế nào được?” Niên Canh Nghiêu mỉm cười nói: “Huynh khuyên muội không nên trốn, hôm nay không phải như lúc trước, Hoàng thượng đã đến đây.”

Té ra lần trước sau khi Phùng Lâm chạy trốn, Niên Canh Nghiêu đã tìm kiếm kỹ càng, phát hiện mật thất, lúc đầu cũng muốn bít cửa ngầm lại nhưng sau đó lại nghĩ, có lẽ sau này sẽ dùng nên mới lắp đặt thêm cơ quan, lại đào được một địa đạo từ bên ngoài thông vào đây.

Phùng Lâm nghe Niên Canh Nghiêu nói, nàng cũng lạnh mình hỏi: “Huynh nắm trong tay đại quân mà cũng sợ y sao?” “Huynh lén vào đây, không thể chần chừ lâu được, chúng ta phải nói những chuyện quan trọng trước”.

Phùng Lâm thật tình nghĩ ở mặt tốt, tưởng rằng Niên Canh Nghiêu mạo hiểm đến đây chắc chắn là tìm cách cứu nàng, cười nói: “Còn có chuyện gì quan trọng?” Niên Canh Nghiêu chần chừ một lúc, chưa biết nói thế nào, Phùng Lâm đã tiến đến gần y, khê bảo: “Muội cũng có chuyện quan trọng muốn hỏi huynh, hình như trước đây muội đã từng gặp huynh, không biết có phải là trong mơ hay không?” “Huynh hình như cũng gặp muội, té ra chúng ta rất có duyên”. “Muội cũng không biết đó có phải là duyên hay không, chỉ cảm thấy huynh là người muội rất thân thiết, thân thiết như huynh muội vậy”.

Niên Canh Nghiêu cười thầm, Phùng Lâm tiếp tục nói: “Giờ đây muội đúng là muội muội của huynh, muội rất vui. Muội chẳng muốn vào cung tí nào cả, huynh có thể

lén thả muối như lúc ở Hàng Châu hay không? Có lẽ huynh không thể cứu muối, nhưng huynh hãy tìm cách cứu Lý ca ca. Niên ca ca, muối sẽ cảm kích huynh suốt đời. Có lẽ chúng ta gặp nhau trong mơ nên vừa gặp huynh, muối đã thấy tin tưởng”.

Niên Canh Nghiêu thấy lòng xao xuyến nhưng chợt nghĩ lại: “Mình giờ đây vẫn chưa đủ lông đủ cánh, khó khăn lắm mới lấy được binh quyền, không thể vì một đứa con gái mà hỏng đại sự”. Phùng Lâm nói một hồi, Niên Canh Nghiêu chợt bảo: “Sau này chúng ta sẽ có nhiều dịp gặp lại, muối hãy nghe huynh nói đây”. Phùng Lâm nhìn y, Niên Canh Nghiêu nói: “Muối có cho hoàng thượng biết trước đây huynh đã từng giấu muối không?” “Không hề!” Niên Canh Nghiêu bớt lo hơn, nói: “Hoàng thượng đã lên tiếng không ai dám chống cự. Sau khi vào cung, Ngài chắc chắn sẽ yêu thương muối, lúc đó muối còn có quyền lực hơn cả hoàng hậu, chúng ta một trong một ngoài tiếp ứng lẫn nhau. Muối là người thông minh, huynh không nói nữa!”

Niên Canh Nghiêu mạo hiểm vào đây thực sự là muốn nói những điều này. Phùng Lâm nghe xong thấy như sấm nổ bên tai, lập tức đứng đờ ra, chẳng nói được lời nào, nàng không ngờ rằng Niên Canh Nghiêu lại bỉ ổi đến thế.

Tiếng trống canh lại vang lên, Niên Canh Nghiêu nói: “Muối hãy về phòng trước, đừng để lộ chuyện này. Chúng ta hiểu lòng nhau, đôi bên giúp đỡ lẫn nhau, ai cũng có lợi. Muối muối, muối là người thông minh, huynh không cần phải nói nhiều”.

Thật ra y không yên tâm nên lại nói một lần nữa. Phùng Lâm nghe y nói hiểu lòng nhau mà chợt thấy buồn nôn. Niên Canh Nghiêu rút tay nàng ra, nói: “Huynh phải đi đây!” Trong bóng tối chợt nghe tiếng bước chân, Cáp Bố Đà vỗ cửa, nói: “Lâm quý nhân, mở cửa tiếp giá, hoàng thượng đến thăm!” Té ra Ung Chính định rằng ngày mai về kinh, trong lòng nôn nóng nên đến thăm nàng.

Niên Canh Nghiêu kinh hoảng, đưa tay lên cái nẫy cơ quan, định mở cửa ngấm, Phùng Lâm chợt chụp tay y, trầm giọng nói: “Không được đi!” Bên ngoài Ung Chính kêu lớn: “Lâm nhi, nàng ngủ chưa?”

Niên Canh Nghiêu toát mồ hôi lạnh, sợ rằng phát ra tiếng động nên không dám rút ra khỏi tay Phùng Lâm, chỉ khẽ van nài: “Hảo muối tử, đừng đùa nữa, buông tay ra!” Ung Chính đợi ở bên ngoài rất lâu, thấy không mở cửa, kêu lên: “Nàng làm gì bên trong thế?” rồi lẩm bẩm: “Quái, sao không có người trả lời! Đây, nàng không mở cửa, ta sẽ tự vào đấy nhé!” Phùng Lâm nắm chặt tay Niên Canh Nghiêu, khẽ nói bên tai y: “Người dắt ta ra ngoài cứu Lý Trị, sau đó ta thả ngươi”. Niên Canh Nghiêu vừa kinh vừa giận, Phùng Lâm lại nói: “Người không chịu, ta lập tức kêu lớn!” Bên ngoài cửa đánh bình một tiếng, Ung Chính đã đấm một quyền lên cửa.

Niên Canh Nghiêu mở cửa ngấm, kéo Phùng Lâm vào địa đạo, nhả giọng hỏi: “Muội muốn hại ta chết?” “Ta cũng chỉ có một câu, ngươi có chịu cứu Lý Trị hay không?” “Ta cũng không biết y bị nhốt ở đâu”. “Được, ta la lên đây!” Bên ngoài cửa lại kêu bình thêm một tiếng!

Niên Canh Nghiêu chạy được hai bước, ác niệm nảy sinh, thầm nhủ: “Chi bằng cứ giết quách ả cho rồi!” Phùng Lâm chợt kêu lên một tiếng, Ung Chính ở bên ngoài nói: “Ta còn tưởng nàng không có ở bên trong, mở cửa mau!”

Niên Canh Nghiêu vội nói: “Được, ta hứa với người, đừng kêu âm lên nữa!” thầm nhủ: “Võ công của ả không tệ, giết ả không xong càng hỏng bét. Vả lại dù cho có thể giết được ả ở đây cũng không thoát tội”.

Ung Chính đợi một hồi, thấy bên trong không có tiếng trả lời, Cáp Bố Đà đứng xuôi theo một bên nhìn lên y, Ung Chính cảm thấy rất ái ngại, thầm nhủ: “Ả nha đầu này cũng thật ngang ngạnh. Ả chẳng thèm để ý đến mình, mình còn để mặt ở đâu nữa chứ?” kêu lên hai tiếng mà vẫn không ai trả lời. Ung Chính tức tối ngấm vận chuyển lực đánh bật hai cánh cửa ra.

Niên Canh Nghiêu nghe đánh ầm một tiếng, hồn vía bay lên mây, kéo Phùng Lâm chạy nhanh. Phùng Lâm nói: “cứu Lý Trị ra, ta sẽ lập tức bỏ đi, nếu ta chạy không thoát cũng sẽ khai ra người!”

Niên Canh Nghiêu chạy ra địa đạo, cùng Phùng Lâm nấp sau hòn non bộ, chỉ về căn phòng ở hướng tây, nói: “Lý Trị bị nhốt ở đấy”. Phùng Lâm nói: “Người hãy giúp ta dụ bọn người kia đi!” Niên Canh Nghiêu hơi nghi ngờ, Phùng Lâm nói: “Người có làm hay không, nếu không chịu ta trở về gặp hoàng thượng!”

Lại nói Ung Chính bước vào trong phòng thấy chẳng bóng người, thất kinh kêu lên: “Chả lẽ lúc này không phải là tiếng nói của ả?” Cáp Bố Đà sợ đến nỗi tái xanh mặt, lúng túng nói: “Sau khi nô tài đổi phiên gác, còn thấy bóng của nàng trên cửa sổ”. “Chắc hẳn nàng vẫn còn trong phòng”.

Trong cung có rất nhiều loại cơ quan theo kiểu cửa ngấm hay vách đôi, bởi vậy Ung Chính liền đẩy cái giường ra, cầm cây chùy lưu tinh trong tay Cáp Bố Đà quét quanh vách một vòng, phát động cơ quan, cánh cửa ngấm mở ra, Ung Chính nói: “Không ngờ tiểu Niên lại có trò này!” Cáp Bố Đà nói: “Trong vườn có thân tín của hoàng thượng, chắc hẳn Niên Canh Nghiêu và nàng sẽ chạy không thoát. Bọn họ vẫn còn trong địa đạo”. Ung Chính nói: “Người vào xem thử, nếu phát hiện thì mời bọn họ ra, đừng lên tiếng”.

Một hồi sau, Cáp Bố Đà chui ra khỏi địa đạo, râu rắng: “Bên trong không có người!” Ung Chính chợt nói: “Việc hôm nay chỉ có ta và người biết, không được nói cho người thứ ba hay! Thấy Niên tướng quân thì vẫn phải giữ vẻ cung kính như thường, quyết không lộ ra mặt!” Ung Chính cực kỳ thâm trầm, lúc này tuy đã muốn giết Niên Canh Nghiêu nhưng tây vực vẫn chưa được bình định, nguồ hồ vẫn chưa trừ, những kẻ chống đối vẫn còn nhớn nhợ, y quyết không thể quyết liệt với Niên Canh Nghiêu.

Cáp Bố Đà toát mồ hôi lạnh, run giọng nói: “Nô tài biết”. Ung Chính xua tay nói: “Mau ra bên ngoài lục soát. Ta liệu rằng tiểu Niên cũng không dám lớn gan cùng Lâm nha đầu chạy trốn”. Cáp Bố Đà kêu vâng một tiếng, lập tức đẩy cửa bước ra, sau đó tiếng cảnh hiệu vang lên!

Niên Canh Nghiêu bị Phùng Lâm ép buộc, chợt nghe tiếng cảnh hiệu, nảy ra một kế, thế là chạy ra ngoài, thấy kẻ canh giữ Lý Trị là Xa Tịch Tà, Niên Canh Nghiêu chỉ về phía đông nói: “Bên kia có biển, người hãy chạy qua giúp!”

Xa Tịch Tà chạy đi, Phùng Lâm mới chạy ra, Niên Canh Nghiêu nói: “Người hãy tự cứu lấy”. “Người hãy ngoan ngoãn ngồi ở đằng kia, không được giở trò. Đợi ta ra ngoài người mới được đi”. Rồi cầm kiếm nhảy vào trong phòng.

Sau khi Ung Chính dùng thủ cung sa thủ, biết Phùng Lâm và Lý Trị chẳng có quan hệ gì, lại muốn thu phục chàng nên vẫn đối đãi tốt với chàng, chẳng hề gông cùm, Phùng Lâm nhảy vào trong phòng, kêu lớn: “Chạy mau!”

Hai ngày nay Lý Trị tự nhiên nằm mơ, bao nhiêu câu hỏi cứ vờn vờ ở trong lòng, ngay lúc này chàng cũng không thể nào hỏi được, chỉ đành chạy theo Phùng Lâm nhảy tót ra cửa sổ.

Trong vườn bóng người thấp thoáng chạy về phía nơi ở của Phùng Lâm. Phùng Lâm chạy ra sau hòn đá sơn, cười với Niên Canh Nghiêu: “Người có thể đi rồi đấy!” Tình cảm của nàng đối với Niên Canh Nghiêu tuy đã tiêu tan nhưng dẫu sao vẫn còn một chút duyên bằng hữu nên cũng không muốn làm khó y.

Niên Canh Nghiêu đưa tay ra, nói: “Mong muội có thể thoát khỏi miệng hùm, nếu chúng ta có duyên, kiếp sau sẽ gặp lại!” Phùng Lâm thấy bề bàng, đưa tay ra nắm lấy tay y, Niên Canh Nghiêu đột nhiên trở tay chộp vào mạch môn rồi vỗ một chưởng vào ngực nàng.

Té ra Niên Canh Nghiêu cân nhắc lợi hại, thầm nhủ: “Hai người bọn chúng chắc chắn không thoát nổi, dù cho có thoát, ả cũng đã hết tình hết nghĩa đối với mình, giữ ả lại cũng mang họa.” Khi thấy nàng và Lý Trị mạo hiểm chạy ra, lòng thầm nhủ: “Ả đã

phụ mình, chi bằng cứ để mình phụ ả.” Y biết võ công của Phùng Lâm không tệ, nên cố ý dùng lời để khiến nàng xúc động, thừa lúc nàng phân tâm đột nhiên ra độc sát thủ.

Lý Trị bước ra phía trước, thấy nàng cười nói với Niên Canh Nghiêu đã nghi ngờ, chàng chợt quay đầu cả kinh kêu lên: “Người làm gì thế!” rồi trở tay vỗ ra một chưởng gạt tay của Niên Canh Nghiêu ra, tay phải cầm kiếm vẩy một đóa kiếm hoa vào ngực của Niên Canh Nghiêu, Niên Canh Nghiêu thu người, buông tay Phùng Lâm, xoay người bỏ chạy.

Thế là việc ấy kinh động đến bọn thị vệ trong vườn, lập tức có người chạy đến, Lý Trị nổi giận định đuổi theo Niên Canh Nghiêu, Phùng Lâm vội kéo chàng vào bụi hoa, Lý Trị nói: “Tên gian tặc thật nham hiểm, đúng là trên đời hiếm có!” Phùng Lâm né tránh ánh mắt của Lý Trị, khẽ nói: “Cứ mặt y, chúng ta chạy mau!” Trong lòng nàng hổ thẹn vô cùng!

Vườn hoa nhà họ Niên rất rộng, người không quen thuộc đường lối đi cả nửa ngày cũng chẳng tìm được đường ra. Phùng Lâm dắt Lý Trị chạy băng qua những bụi hoa, đang chạy chợt nghe Thiên Diệp tản nhân kêu lớn: “Các người mau đến đây, lục soát ở giữa vườn!” Phùng Lâm len lén nhìn ra, chỉ thấy Niên Canh Nghiêu và Thiên Diệp tản nhân đứng trên hòn đá cao, tay chỉ về phía mình ẩn thân. Phùng Lâm thầm kêu khổ, nhủ rằng: “Y còn biết rõ đường lối trong vườn hơn cả mình, làm thế nào bây giờ?” Lý Trị định xông ra, Phùng Lâm kêu: “Khoan đã!” chỉ thấy hơn mười người chia làm ba mặt áp tới, Phùng Lâm tính toán: “Y bắt nhân thì mình bắt nghĩa, bọn người ấy không dám lấy mạng mình, mình gặp hoàng đế sẽ vạch trần mưu gian của y rồi sau đó tự sát”. Nàng đã quyết định nên đã vững lòng hơn, thấy ba tên thị vệ bước tới càng lúc càng gần. Phùng Lâm nắm tay Lý Trị, chỉ cảm thấy lòng bàn tay của chàng toát mồ hôi.

Phùng Lâm thầm nhủ: “Lý ca ca thật đáng thương, ngày ấy chàng sa vào vòng vây mà không hề sợ chết. Hôm nay tay chân lạnh ngắt chắc là vì lo cho mình!” Thế là nàng quyết tâm định một mình dẫn dụ kẻ địch. Chợt thấy ba tên thị vệ lại rẽ về lối khác mà không đến gần, bất giác thấy ngạc nhiên!

Té ra không những Phùng Lâm và Lý Trị lo lắng mà Niên Canh Nghiêu càng hoảng hơn. Y cũng liệu rằng nếu Phùng Lâm bị bắt, chắc chắn sẽ khai y ra. Lúc này y chỉ còn tìm cách ngấm giúp họ chạy thoát!

Phùng Lâm thở phào, dắt Lý Trị chạy vòng vào một hồi đã ra đến cửa vườn, Phùng Lâm nói với Lý Trị: “Phía trước là một hồ sen, chắc chắn phải chèo thuyền mới qua được, nhưng hai bên hồ sen có rất nhiều thuyền, giữa hồ có một tảng đá, hồ sen rộng khoảng mười trượng, tảng đá giữa hồ cách chiếc thuyền gần nhất khoảng hơn ba trượng, huynh

hãy nhìn kỹ vị trí của tảng đá ấy, thấy muội phát tay, huynh lập tức nhảy ra phóng lên thuyền, mượn tảng đá làm bàn đạp vọt qua bờ bên kia. Huynh đã nhìn thấy rõ chưa?” Lý Trị gật đầu, Phùng Lâm thấy bờ bên kia không có người, nàng khê phát tay một cái, Lý Trị lập tức vọt qua bờ bên kia.

Nào ngờ bờ bên kia đã có song ma mai phục, Lý Trị đang ở trên không trung, chân chưa hạ xuống đất. Tát Thiên Thích đã từ phóng ra, vươn tay tóm chân Lý Trị kéo xuống!

Hay cho Lý Trị, chàng lâm nguy mà không loạn, người đang ở trên không trung đã đâm xuống một kiếm, Tát Thiên Thích thu tay lại, Lý Trị hạ người xuống. Nào ngờ Tát Thiên Thích giỏi thuật Miêu ưng phốc kích, y phóng lên khỏi mặt đất, lật cánh tay qua cánh thân kiếm, lại chụp được vai của Lý Trị, cả hai người cùng rơi xuống đất.

Lý Trị chợt thấy đau nhói, trở trái thúc một cái thoát được kẻ địch, đâm ra soạt soạt hai kiếm. Tát Thiên Thích nói: “Hử, tên tiểu tặc, người muốn chạy!” rồi lao bổ tới. Tát Thiên Thích gầm lớn một tiếng, vỗ ra phù phù hai chuồng, khiến Lý Trị chấn động cả người, Tát Thiên Thích lại chụp xuống một trảo! Chợt Phùng Lâm đã nhảy vọt qua, phóng tới như mũi tên bắn, Tát Thiên Thích giật mình, đã chụp hụt trảo ấy, bên tai chỉ nghe tiếng Phùng Lâm kêu: “Tát bá bá, Cáp Bố Đà ở bên bờ đối diện, có gì người phải chặn chúng tôi!” Tát Thiên Thích hơi chần chừ, Phùng Lâm đã kéo Lý Trị lướt ra khỏi trảo của y, Tát Thiên Thích vỗ ra một chuồng, Tát Thiên Thích khê kêu: “Cứ để mặc nó đi”. Chỉ trong chớp mắt Phùng Lâm và Lý Trị đã lẩn vào bụi cây.

Nhưng bọn thị vệ trong vườn nghe Tát Thiên Thích gầm lớn đã đuổi tới, pháo thủ Cáp Bố Đà là Bằng Văn Ứng canh ở cửa xông tới trước tiên. Tát Thiên Thích cũng chẳng thể nào giúp được Phùng Lâm nữa!

Bằng Văn Ứng hỏi: “Ả nha đầu và tên tiểu tặc chạy về hướng nào?” Tát Thiên Thích trả lời: “bọn chúng rất lanh lẹ, tôi giao thủ mấy chiêu đã chụp tên tiểu tặc bị thương, nhưng bọn chúng vẫn thoát được, trong bóng tối không nhìn rõ, chắc là đi về hướng kia” rồi y chỉ bừa về một hướng. Bằng Văn Ứng nói: “Được, chúng ta hãy cẩn thận tìm kiếm! Chúng mọc cánh cũng khó thoát!” rồi phát ra hai mũi hướng tiễn, chỉ trong chốc lát, Cáp Bố Đà và Thiên Diệp tử nhân đã đuổi tới. Phùng Lâm lạnh mình, võ công của hai người này trác tuyệt, vả lại nửa phía bên này không rộng như phía bên kia, cây cối cũng không nhiều, vòng vây dần dần siết chặt thì muôn lần khó thoát.

Lý Trị chợt nói: “Chúng ta liều với bọn chúng!” Phùng Lâm lắc đầu, chợt nghe Cáp Bố Đà kêu lớn: “Lâm quý nhân, hoàng thượng mời quý nhân trở về!” Phùng Lâm thất kinh, thầm nhủ: “Mình và Cáp Bố Đà cách nhau đến mấy trượng, chả lẽ y đã thấy chỗ mình ẩn thân?” Nàng đã định nhảy ra, chợt nghe bọn thị vệ kêu: “Ở đây, ở đây!” rồi

tiếng bước chân chạy về hướng tây bắc, cả Cáp Bố Đà và Thiên Diệp tản nhân hình như cũng chạy về hướng ấy, Phùng Lâm ngạc nhiên kêu: “Chuyện hôm nay thật khiến cho muội bất ngờ! Chả lẽ bọn chúng gặp ma!” nàng vẫn nằm phục trong bụi hoa, chẳng dám động dậy, một hồi sau chợt nghe tiếng binh khí chạm nhau, trong phạm vi mấy trượng gần chỗ nàng ẩn thân chẳng có một bóng người. Phùng Lâm nói: “Đây đúng là cơ hội trời ban, chúng ta mau chạy ra khỏi khu vườn này!”

Lúc này nàng chợt nghe tiếng nữ tử, quả là giọng nói ấy rất giống với Phùng Lâm, Lý Trị rất tinh mắt, chàng chợt khê kêu lên: “Ồ, thật lạ, phía bên kia có người giống muội!”

Phùng Lâm giật mình, ngược mắt nhìn lên, nàng thiếu nữ ấy đã sa vào vòng vây, lại bị người ta che nên không thấy được nữa. Phùng Lâm vẫn ngày đêm mong muốn tìm ra thân thể của mình, nay đã có một chút manh mối, trên thế gian này đúng là có một người rất giống mình! Trong chốc lát Phùng Lâm vừa mừng vừa ngạc nhiên, bao nhiêu ý nghĩ dâng trào, nhưng nay đang trong chốn nguy hiểm, tuy có thể vươn tay ra là vén được bức màn bí mật nhưng Phùng Lâm đành phải buông xuôi. Hai người bọn họ len lén ra khỏi vườn.

Phùng Anh cũng vì thân thể của mình mà đến, nàng đến nhà họ Niên chính là tìm một người giống mình. Không ngờ vừa vào trong vườn đã sa vào vòng vây, có người kêu nàng là Lâm quý nhân, có người mắng nàng là nha đầu ngang ngạnh, có người khuyên nàng trở về, có người buộc nàng bó tay chịu trói, hầu như khiến nàng tưởng rằng đã rơi vào thế giới điên cuồng. Phùng Anh ngạc nhiên, lòng thầm nhủ có lẽ một người nào đó rất giống mình, nhưng người đấy có ở đây không? Nàng đã định hỏi thì bọn họ đã tấn công. Phùng Anh đành phải thi triển Thiên Sơn kiếm pháp đánh lùi bọn thị vệ, Thiên Diệp tản nhân xông vào đánh ra một chiêu Phong quyển tàn vân, chụp vào cổ tay của Phùng Anh! Phùng Anh thất kinh, người này ra tay thật hiểm độc, nàng hơi lách vai rồi nghiêng người trả lại một kiếm.

Nhát kiếm ấy vừa nhanh vừa chuẩn, phương vị cũng thật là chính xác, lập tức công thủ đổi thế, Thiên Diệp tản nhân kêu ối một tiếng, buộc phải biến chiêu thoái lui. Y kinh hãi trước kiếm pháp tinh diệu của Phùng Anh, thầm nhủ: “Ả nha đầu ra ngoài không bao nhiêu năm mà sao học được kiếm pháp ghê gớm như thế này!”

Bọn thị vệ tuy đông nhưng ai nấy đều tưởng nàng là Phùng Lâm, bởi vậy chẳng ai dám dấn thương nàng, Thiên Diệp tản nhân kêu: “Các người lui xuống, để cho ta!”

Thiên Diệp tản nhân tuy võ công cao hơn Phùng Anh, nhưng không dám phát hết chưởng lực, bị rơi vào thế nguy hiểm, Cáp Bố Đà đã ném binh khí xông đến trợ chiến.

Hai cao thủ đại nội đã vây chặt được nàng nhưng không thể nào cướp được cây kiếm trong tay nàng.

Ung Chính đang chạy ra thì thấy Niên Canh Nghiêu, Niên Canh Nghiêu đã hoảng sợ, nhưng không hề lộ ra mặt, râu rắng: “Nghe nói Lâm quý nhân đã chạy thoát, hoàng thượng yên tâm, Thiên Diệp tử nhân và Cáp Bố Đà đã đuổi theo”. Ung Chính nói: “Khanh gia đã vất vả!” Niên Canh Nghiêu giật mình, khi nhìn lại Ung Chính, y vẫn thần nhiên nắm tay Niên Canh Nghiêu cười nói: “Khanh là một đại tướng mà hôm nay phải chỉ huy truy bắt một ả nha đầu, nói ra cũng thật buồn cười!” Niên Canh Nghiêu thấy nhà vua vẫn tin tưởng y, trong lòng thấy bớt lo, Ung Chính lại nói: “Đàn bà chỉ là vật tiêu khiển, có mất cũng chẳng đáng tiếc”. Niên Canh Nghiêu mới định thần trả lời rằng: “Hoàng thượng lòng dạ rộng rãi, chẳng ai bì được. Lâm quý nhân tuổi còn trẻ, có lẽ nhất thời ham chơi nên đi ra ngoài, hoàng thượng cứ gọi quý nhân về giao cho gia mẫu canh giữ”. Ung Chính cười nói: “Nếu bắt được nàng trở về, lúc đó lại phiền Niên thái phu nhân về kinh bầu bạn với nàng”. Niên Canh Nghiêu nói: “Hoàng thượng yên tâm, nàng quyết không thể nào ra khỏi khu vườn này được”. Thật ra y cũng cầu mong cho Phùng Lâm thoát cho mau.

Đi được mấy bước, có tên thị vệ đến báo: “Đã tìm được Lâm quý nhân, Cáp tổng quản và Thiên Diệp tử nhân đang khuyên quý nhân trở về”. Ung Chính nói: “Tốt lắm, để ta đích thân ra kêu nàng về” rồi cười nói với Niên Canh Nghiêu: “Chúng ta ra xem thử”. Niên Canh Nghiêu vừa mới hơi vững bụng, giờ đây lại hoảng lên, dù y là một kẻ kiêu hùng nhưng cũng không khỏi hơi run rẩy, trong khoảng sát na ấy, Ung Chính đã cảm nhận được điều đó nhưng chỉ giả vờ không biết, vẫn tiếp tục nắm tay y cùng lên thuyền chèo qua bờ bên kia.

Phùng Anh một mình đấu với Cáp Bố Đà và Thiên Diệp tử nhân, mấy lần suýt bị đoạt kiếm. Đang lúc căng thẳng, chợt có người kêu: “Các người lui xuống để trẫm hỏi nàng”. Phùng Anh không ngờ người ấy là hoàng đế, đang lúc căng thẳng, chẳng rảnh rồi suy nghĩ chữ trẫm có nghĩa là gì, chợt thấy xung quanh yên ắng, hai người đang giao thủ với mình cũng nhảy ra khỏi vòng, nàng đưa mắt nhìn lên, thấy có một người khoảng hơn ba mươi tuổi, khí độ cao quý, ánh mắt nghiêm nghị mỉm cười với mình, nói: “Lâm nhi, sao nàng lại làm thế, hãy mau theo ta trở về!”

Phùng Anh thầm nhủ: “Hai người đấu với mình võ công cao cường hiểm thấy trên đời, thế mà vẫn cung kính đối với y, nếu y không phải là tông chủ của một phái chắc cũng là quan lớn trong triều, dầu sao mình cũng chẳng thoát được, cứ đi vào cùng y, xem thử y có nói lý hay không” liền bảo: “Tốt lắm, ta cũng không muốn đấu với các người

nữa, người đến rất đúng lúc, ta có việc muốn hỏi rõ người". Ung Chính không biết nàng muốn hỏi chuyện gì, sợ rằng nàng lại nói càng, liền bảo: "Được, vào rồi hẳn nói!"

Niên Canh Nghiêu nghe trống ngực đập thình thình. Phùng Anh cùng họ đi xuống thuyền, nàng chột kêu lên: "Người là Niên Canh Nghiêu, ta nhận ra người!" Niên Canh Nghiêu giật mình, mồ hôi lạnh toát ra, hầu như đứng chằng vững nổi.

Ung Chính cười nói: "Nha đầu ngốc, nàng điên rồi sao? Sao nàng lại không nhận ra Niên tướng quân? Hôm nay nàng mới vừa báỉ nghĩa phụ nghĩa mẫu". Phùng Anh chưng hửng, thầm nhủ: "Chắc bọn họ nghĩ mình là Lâm quý nhân nào đó".

Về đến bên kia bờ, Ung Chính cười nói: "Niên tướng quân, đêm nay khanh đã mệt, hãy nghỉ sớm đi". Niên Canh Nghiêu trong lòng thấp thỏm lo âu, chỉ đành cáo lui.

Ung Chính dắt nàng vào hoa sảnh, xung quanh không có người, Phùng Anh hỏi: "Có phải ở đây có một Lâm quý nhân hay không, nàng đâu rồi?" Ung Chính kinh hãi hỏi: "Có phải nàng trúng ta rồi không?" Phùng Anh trả lời: "Các người mới trúng tà, chắc chắn đã nghĩ ta là nàng, các người hãy gọi nàng ra đây, sự việc sẽ rõ ràng ngay!" Ung Chính cười ha hả: "Nàng thật thú vị, nói chuyện vui mà lại thật như thế, người đẹp như nàng, đừng nói là nhân gian, trên trời cũng khó tìm, làm sao có một người giống như nàng?" dù Phùng Anh nói thế nào, Ung Chính cũng không tin, Phùng Anh khổ sở vô cùng, nói: "Nếu các người không tin, ta chỉ đành đi thôi!"

Ung Chính cười nói: "Nàng nói thật dễ, nàng đã chạy ra một lần, đã mất thân phận lắm, nàng còn muốn chạy nữa, trăm còn để mặt mũi ở đâu!"

Phùng Anh lần này đã nghe rõ ràng, thất kinh hỏi: "Người là ai? Người có thân phận gì? Chuyện gì thế này?"

Ung Chính cả cười, nói: "Đừng giả điên giả dại nữa! Khanh đã hứa cùng trăm trở về kinh, giờ lại hối hận ư? Khanh hãy nghĩ xem, thân phận quý phi tôn quý biết chừng nào, làm sao có thể tùy tiện lộ mặt làm chuyện hoang đường được!"

Phùng Anh run giọng nói: "Người là hoàng đế?" Ung Chính nghiêm mặt nói: "Ta là hoàng đế, khanh là quý phi, năm nay khanh cũng đã mười sáu tuổi, cũng nên học phép tắc của hoàng gia!"

Phùng Anh thoái lui một bước, liếc mắt nhìn lên mặt y, lúc này nàng không còn sợ ánh mắt khiếp người của Ung Chính nữa, hừ một tiếng nói: "Hừ, té ra người là tên bạo quân hoang dân vô đạo!"

Ung Chính cố kiềm nén cơn tức giận nói: "Ta hoang dân vô đạo thế nào?" Phùng Anh nghiêm mặt nói: "Nghe người nói, chắc là Lâm quý nhân nào đó đã sợ người ép

buộc nên đã bỏ chạy. Nay người đã là thiên tử, không tìm cách làm cho thiên hạ thái bình mà lại bức bách nữ tử, không phải hoang dân vô đạo thì là gì?”

Ung Chính cố kiềm nén, cười lạnh nói: “Hay thật, khanh nói ta hoang dân vô đạo? Hôm nay ta sẽ triệu hạnh khanh!” rồi đưa tay kéo tay nàng, Phùng Anh cả giận, trở tay tát vào mặt Ung Chính một bạt tai!

Phùng Anh ra tay tuy nhanh nhưng Ung Chính vẫn lách kịp, có điều chưởng phong quét vào mặt cũng thấy đau nhói.

Ung Chính cả giận kêu: “Phản rồi, phản rồi! Hay lắm, ta sẽ giết Lý Trị ca ca của người trước!” Phùng Anh cả kinh, nói: “Người nói gì? Ai là Lý Trị ca ca?” Ung Chính nói: “Hừ, người sợ rồi sao? Có phải người đã yêu tên tiểu tử thối đấy không? Ta đếm ba tiếng, nếu người không chịu nghe ta sẽ truyền lệnh giết chết y”.

Phùng Anh nghe thấy thầm nhủ: “Chả lẽ Lý Trị ca ca đã lọt vào tay bọn chúng?” Ung Chính đếm “một”, thấy Phùng Anh suy nghĩ, trong lòng thích thú, tưởng rằng nàng đã sợ, lại đến một tiếng “hai”, chưa kịp nói tiếng “ba” thì Phùng Anh đã rút thanh kiếm đâm về phía y, kêu: “Người không thả Lý Trị ca ca, ta khiến người đổ máu!”

Ung Chính thất kinh, Phùng Anh đâm tới hai nhát kiếm, suýt nữa đã trúng, Phùng Anh đâm tiếp nhát kiếm thứ ba, Ung Chính xoay người tiện tay chụp một cái ghế gạt lên, cái ghế này làm bằng gỗ đàn nên rất chắc chắn, Phùng Anh chẳng chém đứt được, chỉ thấy hồ khẩu đau nhói. Ung Chính nói: “Chỉ có chút võ công mà muốn tạo phản?”

Phùng Anh cả giận, triển khai Truy phong kiếm pháp tấn công về phía y, lúc đầu Ung Chính tưởng võ công của Phùng Lâm chẳng là đối thủ của mình, nào ngờ đánh được mấy chiêu, chỉ cảm thấy kiếm chiêu của nàng vừa nhanh vừa dữ, tựa như giống với Đường Hiểu Lan, kiếm khế như cầu vồng biến ảo vô cùng, chiêu nào cũng đánh vào yếu hại của mình. Ung Chính múa tiếp cái ghế kêu lên vù vù, thế mà chẳng gạt được thanh kiếm của nàng ra!

Phùng Anh cũng kinh hoảng, nàng tưởng rằng hoàng đế sống ở trong cung, được nuông chiều nên không biết võ công. Nàng liệu rằng trong vòng ba chiêu sẽ bắt được y làm con tin, nào ngờ Ung Chính lấy ghế làm vũ khí, đánh ra những chiêu số của phái Thiếu Lâm, kinh lực lại rất lớn, đúng là loại công phu thuộc hàng nhất đẳng.

Chỉ trong chớp mắt, Phùng Anh đã đánh được ba mươi chiêu.

Niên Canh Nghiêu chẳng lòng dạ nào ngủ nghê, lúc này nói chuyện với Cáp Bố Đà bên ngoài, Cáp Bố Đà nghe theo lời Ung Chính, cũng đối xử với y kính cẩn như thường. Đang lúc trò chuyện chợt nghe tiếng bốp bốp bên trong, hai người nhìn nhau, vì

chưa nghe nhà vua gọi nên không dám vào cứu giá. Cáp Bố Đà nói: “Ả nha đầu thật lớn gan, hình như đã động thủ với hoàng thượng!” Niên Canh Nghiêu thầm mừng, nghĩ bụng: “Ả với hoàng thượng gây đến mức này, chắc là không nói xấu mình, mà có nói ra hoàng thượng cũng chẳng tin”.

Cáp Bố Đà chột kêu: “Không xong!” Niên Canh Nghiêu nói: “Sao thế?” “Ả nha đầu này kiếm pháp tinh diệu, chỉ e hoàng thượng không phải là đối thủ. Hoàng thượng lại không chịu gọi, chúng ta vào cũng không được. Làm thế nào đây!” Lúc này Niên Canh Nghiêu đang mong Phùng Lâm giết quách hoàng đế, cũng chiều theo Cáp Bố Đà nói: “Đúng thế, ả không phải là thích khách bình thường mà là quý phi tương lai, hoàng thượng động thủ với quý phi, chúng ta không thể vào được”.

Bên trong càng đánh càng kịch liệt, có tiếng bàn ghế ngã đổ, Cáp Bố Đà chột nói: “Được, ta thà bị hoàng đế trách tội cũng phải vào cứu giá!” Cáp Bố Đà xông vào, Niên Canh Nghiêu cũng chột dạ, vội vàng tranh vào cứu giá!

Lúc đầu Ung Chính tưởng rằng có thể buộc Phùng Anh cúi đầu, lại cảm thấy nếu gọi vệ sĩ vào thì sự việc càng không thể giải quyết. Bởi vậy cứ muốn ác đấu với Phùng Anh. Nào ngờ đánh đến năm sáu mươi chiêu, cái ghế dẫu sao cũng không linh hoạt bằng kiếm, về Phùng Anh dồn ép sức nên đã bị thương, trong lòng lo lắng. Đang định gọi vệ sĩ, Cáp Bố Đà và Niên Canh Nghiêu đã xông vào. Ung Chính nói: “Khanh gia đến thật đúng lúc, hãy bắt ả tiện tì này cho trẫm. Bắt sống càng tốt, giết chết hay đả thương cũng không sao!”

Cáp Bố Đà được lệnh xông tới, Niên Canh Nghiêu không chịu lọt phía sau, cũng nhảy tới trợ chiến. Phùng Anh kiếm pháp tuy tinh diệu nhưng đấu với Ung Chính một hồi khí lực đã giảm mất một nửa, giờ đây bị hai cao thủ vây đánh, được khoảng năm mươi chiêu đã bị Cáp Bố Đà quét một chưởng trúng vào cổ tay, thanh kiếm vượt khỏi tay, Niên Canh Nghiêu lướt sát tới xĩa vào huyệt tinh thúc của nàng, lập tức toàn thân nàng tê rần.

Ung Chính thấy Phùng Anh ngã xuống đất, rất ái ngại. Niên Canh Nghiêu khê bẩm: “Quý phi có lòng phản nghịch, để lại bên mình không phải là phúc của hoàng thượng”. Ung Chính nói: “Khanh gia hộ giá có công, nói lời thẳng không kiêng dè, đúng là trung thần của trẫm. Khanh gia hãy tạm lui, trẫm tự biết xử lý”. Niên Canh Nghiêu mừng rỡ dập đầu thoái lui.

Ung Chính gọi Cáp Bố Đà nói: “Người hãy giải huyệt cho ả, nhốt vào phòng khác, người phải đích thân canh giữ”. Cáp Bố Đà buông tay kêu vâng một tiếng, Ung Chính gọi hai tên thái giám đến khiêng Phùng Anh đi theo Cáp Bố Đà.

Cáp Bố Đà vừa bước ra khỏi cửa phòng, Ung Chính chợt nhớ ra một chuyện, bảo y quay trở lại, hỏi: “Lý Trị đâu?” Cáp Bố Đà cũng mới biết Lý Trị chạy thoát, dập đầu tâu rằng: “Nô tài tội đáng chết, đốc thúc không nghiêm, Xa Tịch Tà tự tiện rời khỏi phiên gác, đã để y chạy trốn. Lúc này nô tài cũng chỉ mới biết, sợ hoàng thượng lo phiền nên không dám vào bẩm báo”. Ung Chính phẩy tay nói: “Được, người hãy lui ra”.

Cáp Bố Đà đi rồi, Ung Chính ngồi trong phòng suy đi nghĩ lại: “Chắc chắn là ả tiện tì thấy ý trung nhân đã chạy thoát nên mới dám đấu với mình. Hừ, không ngờ ả lại yêu tiểu tử này như thế”. Trong lòng y thấy chua chát khó chịu. Rồi chợt nghĩ: “Lúc này ả nghe mình đòi giết tên tiểu tử, thần sắc căng thẳng vô cùng, nếu ả biết y đã chạy thoát, chắc là không như thế”. Thế là sát cơ nổi lên, nhưng chợt nghĩ: “Người đẹp như thế mà giết đi há chẳng đáng tiếc hay sao?” y cứ suy đi nghĩ lại mà không biết có nên giết hay không.

Chính là:

Người đẹp trời sinh khó lìa bỏ, quân vương cũng phải nhú đôi mày.

Muốn biết sau đó thế nào mời sang hồi sau sẽ rõ.

- o O o -